

τὰ μέσα του ὅπως τοὺς καταστήσῃ ἀπὸ ἀπλῶν καλλιεργητῶν ἰδιοκτητῆς καὶ νοικοκυραίου. «Νομίζει μάλιστα ὅτι τοὺς εἶπεν ἀρκετὰ καὶ παύει διὰ νὰ μὴν τοὺς γίνε-ται φορτηγός».

Τώρα δ' ἐξέδωσε φυλλάδιον. Τὸ ἐν Ἠπείρῳ ἀγροτικὸν ζήτημα ὑπὸ Γεωργίου Παχῦ, διὰ τὸ ὅποσον ἐνθυμούμενοι τὸν εὐφύεστατον Πιρὸν, φανταζόμεθα τὸν ἐξῆς διάλογον μεταξὺ τοῦ συγγραφέως τοῦ φυλλαδίου καὶ φίλου του:

— Ἀνεγνώσατε τὸ φυλλάδιόν μου;

— Ὅχι· καὶ σεῖς, κύριε, τὸ ἀνεγνώσατε;

*
**

Εὐτυχῶς εἰς τὴν κοινωνιστικὴν αὐτὴν ἐκστρατείαν ὁ κ. Γ. Παχὺς δὲν ἐγκατελείφθη μόνος· διότι τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα ὑπὸ τὴν μορφήν δημεύσεως κεκτημένων δικαιομάτων, καταστροφῆς τῶν ἰδιοκτησιῶν, ἰδιοποιήσεως περιουσιῶν, ἀναστατώσεως τῶν χωρικῶν, δὲν πεφωρίσθη μόνον ἐν Ἄρτῃ, ὅπου ὁ ἀγὼν παρωξύνθη μεταξὺ τοῦ μεγάλου γαιοκτήμονος Καραπάνου, ἔχοντος ἐναντίον του ὅλον τὸ οἰκονομολογικὸν καὶ τραπεζικὸν παρελθόν του καὶ τοῦ κ. Γ. Παχῦ, μόνον δι' αὐτῆς τῆς ἀναστατώσεως τῶν χωρικῶν δυναμένου νὰ συγκρατήσῃ τὴν κοινοβουλευτικὴν του ὑπόστασιν.

Τὸν κ. Γ. Παχὺν ἔλαβον ἐκ τῆς χειρὸς καὶ κοινὸν ὄρχοῦνται χορὸν τρεῖς ἄλλοι Βουλευταί, οἱ κύριοι Καραϊσκάκης, Ραδινός καὶ Ἀδαμόπουλος. Ὁ θίασος αὐτὸς τῶν ἐπαναστατῶν ἐπεξέτεινε τὸ ζήτημα καὶ εἰς Θεσσαλίαν. Μεγάλοι γαιοκτήμονες οἱ κύριοι Γεώργιος Ζαρίφης, Χρηστάκης Ζωγράφος, πρόκειται νὰ κηρυχθῶσιν ἀκτῆμονες ὑπὸ τῆς χαριέσεως αὐτῆς Τετραδός, διότι ὁ μὲν κ. Καραϊσκάκης ἐπόθησεν ἢ ψυχὴν του τὸ χωρίον Μαυρομάτι, ὅπου κατὰ παράδοσιν ἀπέθανεν ἡ μήτηρ του· οἱ δὲ Ἀδαμόπουλος καὶ Ραδινός ἐπεθύμησαν νὰ γίνουν οἱ Γράχχοι τῆς Θεσσαλίας.

Τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα ἔχει βεβαίως οὐσίαν καὶ ὑπόστασιν· καὶ ὡς τοιοῦτο θέλομεν τὸ συμπεριλάβει εἰς τὰς μελέτας μας, διότι δὲν τὸ νομίζομεν ἡμεῖς αὐτὸ τὸ ζήτημα στάδιον ἀνταγωνισμοῦ μεταξὺ τῶν κυρίων Καραπάνου καὶ Παχῦ, ἀδιαφοροῦντες καὶ περὶ τοῦ ἐνὸς καὶ περὶ τοῦ ἄλλου, μὴ δυνάμενοι νὰ συμπαθήσωμεν οὐδετέρῳ ἐξ αὐτῶν. Τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα ἀφορᾷ ὅλην τὴν Ἑλλάδα, διότι πανταχοῦ ὑπάρχουν μεγαλοκτηματῆαι καὶ καλλιεργηταί καὶ ἀπαιτεῖται ἡ νομοθεσία νὰ κανονίσῃ τὰς σχέσεις αὐτῶν, οὐχὶ ἵνα ἐκμηδενίσῃ τοὺς γαιοκτῆμονας, διότι χωρὶς μεγάλων γαιοκτημόνων οὔτινες μόνον καθιστῶσι δυνατὴν τὴν λεγομένην *μεγάλην καλλιέργειαν* εἶναι προβληματικὴ ἡ ὑπόστασις τῆς γεωργίας.

Ἀλλὰ τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα ὡς ἐγεννήθη ἐν τῇ Ἠπείρῳ καὶ τώρα εἰς μεμονωμένα χωρία τῆς Θεσσαλίας εἶναι κατὰ τὰ δύο τρίτα γέννημα τῶν φιλοδοξιῶν τοῦ κ. Παχῦ ἀπ' ἐνὸς, μιᾶς τάξεως μικρεμπόρων τοκογλύφων τῆς Θεσσαλίας, παρακεντέδων τὸ ὄνομα, οἵτινες εὐρίσκοντες πρὸ τῶν ποδῶν των ἀντίστασιν εἰς τὰς τοκογλυφικὰς των τάσεις τὰ πρὸς 60]0 δάνεια τοῦ Χριστάκη Ζωγράφου καὶ πολλὰκις ὑπερβαίνοντες, θέλουν νὰ ἄρῳσι ἐκ τοῦ μέσου τοιοῦτους βλάκας δανειστὰς, ἵνα ἐγκαταστήσωσιν αὐτοὶ τοὺς χρυσοῦν θρόνους τῶν 30 καὶ 60 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν, καὶ ἐπὶ τέλους τῆς εἰς τὰς νέας ἐπαρχίας ἐπιδρομῆς τῶν δικηγόρων, ὧν οἱ πλείστοι ἀτενίσαντες ἐξ ἀπελπισμοῦ τὸν οὐρανὸν εἶδον ἐν εἰδει χρυσοῦς βροχῆς τὸ ἀγροτικὸν ζή-

τημα κατακλινομένου καὶ εἶπον: *Εὔρομεν τὸ μάννα μας*, διότι εἰς τοὺς γεωργικοὺς πληθυσμοὺς τῆς Θεσσαλίας δὲν ὑπάρχει σχεδὸν δίκη χωρὶς ἀγροτικὸν ζήτημα. Ἐπέπεσαν λοιπὸν ὅλοι οἱ ἐπιδρομεῖς ἐναντίον του, τὸ ἤρπασαν ἀπ' ἐδῶ, τὸ κατεξέσχισαν ἀπ' ἐκεῖ καὶ τὸ μετέβαλον εἰς πολύμαστον Ἀρτέμιδα, ἐξ ἧς οἱ ἄνθρωποι βυζαίνουσι τάλληρα, τάλληρα, τάλληρα, διότι πολλοὶ ἐσχηματίσαν ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν περιουσίας ἀπὸ δέκα καὶ δεκαπέντε χιλιάδας δραχμῶν.

Λοιπὸν, Παχὺς, Παρακεντέδες, δικηγόροι, ἰδοὺ οἱ τρεῖς πατέρες τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος. Φαντάζεσθε τὸ τέκνον των ποῖον εἶναι;

Θέλομεν σὺς δώσει φωτογραφίαν του εἰς ἓν ἐκ τῶν προσεχῶν.

Καλιεδάν.

ΕΙΣ ΠΟΣΤΔΑΜ

Κι' ὁ βασιλεὺς μας ἔτρεξε 'στοῦ Πόστδαμ τὸ παλάτι,
νὰ δῇ τὸν Αὐτοκράτορα τῆς φίλης Γερμανίας,
νὰ φᾶν, νὰ πιοῦν σὰν βασιλεῖς, καὶ νὰ τὰ ποῦν κομμάτι,
κι' ἴσως νὰ κάνουν σχέδια μεγάλης συμμαχίας.
Τὸ Βερολίνο σύσσωμο γιὰ τοῦτο ἐκινήθη,
καὶ 'στὸ τραπέζι των αὐτὸ κι' ὁ Βίσμαρκ προσεκληθῆ.

Ὁ Γεῖωργος δύο ἔτρωγε κι' ὁ Αὐτοκράτωρ ἓνα,
σοῦ ἐκατέβαζε μπουκιάς, ποῦ ἦτανε τρομάρα·
ὁ Βίσμαρκ τὸν ἐκύτταζε μὲ μάτια πυρωμένα,
καὶ τὸν ῥωτοῦσε κάποτε γιὰ τὴ δίκη μας φάρα.
Κι' ὁ βασιλεὺς μας γελαστός καὶ καταμπουκωμένος,
δὲν 'πρόφθαινε νὰ τ' ἀπαντᾷ γιὰ τὸ σοφὸ μας γένος·

—Καὶ πῶς περνᾷ, τὸν ῥώτησε, ἐκεῖν' ἡ μαλαγᾶνα;
(ὁ Κουμουνοῦρος δηλαδὴ) . . . πολὺ καλὰ πιστεύω·
ἂν κι' ἡ βουλὴ τὸν τσάκισε, ἡ ἀκριβὴ του μάννα,
ἐκεῖνος δὲν σκοτίζεται . . . ἦ! πόσο τὸν ζηλεύω!

—Ἐπῆγε εἰς τὰ Μέθανα 'λίγα λουτρὰ νὰ κάνη,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐσκόπευε νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Μάνη.

—Περίεργον! . . . γιὰτὶ ἐκεῖ 'στὰ Μέθανα πηγαίνει,
καὶ 'στοῦ Βισβάδεν τὰ λουτρὰ δὲν ἤλθε; . . . νὰ τοῦ 'πῆτε
πῶς 'στὸ Βισβάδεν ὁ Βισμάρκ τοῦ χρόνου τὸν προσμένει
γιὰ νὰ γλεντίσουν *bergerè* σὰν Γερμανοὶ πολιταί.

Καὶ τώρα ἄς ρουφήξουμε καὶ 'λίγο 'στὴν ὕγεια του!
κι' οἱ τρεῖς **Ἐδίδα**, φώναξαν, τοῦ γέρο—διπλωμάτου.

Καὶ εἶπε εἰς τὸν Γεωργὸν μας ὁ Αὐτοκράτωρ τότε:
— «Στὴν Αἴγυπτο, ὦ βασιλεῦ, τὸ 'δείξατε καὶ πάλι·
μονάχα σεῖς φανήκατε ἀληθινοὶ ἱππόται,
καὶ πρὸ πολλὰ ἐκάματε παρὰ οἱ Ἀγγλογάλλοι.
'Ἔσεῖς καὶ ὑπηκόους μου ἐσώσατε ἀκόμα,
καὶ τ' ὄνομά σας φέρεται εἰς ὄλων μας τὸ στόμα.»

Κι' ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων:
— «Σὰς βεβαιῶ πῶς τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ξέρω
καὶ 'στὴ Δανία, φίλοι μου, κι' ἐδῶ 'στὸ Βερολίνον
κανένας δὲν μοῦ τᾶγραψε, ἐν τούτοις ὅμως χαίρω.
Ναὶ μὲν, διαβάζω τοῦ καὶ τοῦ καμμιὰ ἐφημερίδα,
ἀλλ' οὔτε ἤκουσα γι' αὐτὰ, οὔτ' ἔμαθα, οὔτ' εἶδα.

— Ὁ Σὶρ Τρικουπὴς τᾶκαμε, χωρὶς νὰ λάβω γνῶσι,
καὶ ἔκαμε πολὺ καλὰ τὸν κόσμον νὰ συνδράμῃ
μὰ ἔπρεπε κι' ὁ βασιλεὺς τῆ γνώμη του νὰ δώσῃ,
ἐν τούτοις εἶν' ἐλεύθερος νὰ κάμῃ ὅ,τι κάμει.
Λοιπὸν ἄς πρῶμε τώρα μιὰ γι' αὐτὸν καὶ τὴν πατρίδα.
εἶπεν αὐτὰ, καὶ ἔφαγε ἀκόμη μιὰ μερίδα.

— Καθόλου δὲν αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἑαυτό μου·
μὰ ἔχω μιὰ ἀνορεξιά, ποῦ δὲν 'μπορῶ νὰ φάγω...
γιὰ τοῦτο ἀπεφάσισα μὲ τὸν πρωθυπουργό μου,
εἰς τοῦ Βισθάδεν τὰ λουτρὰ γιὰ κάμποσον νὰ πάγω.
'Ἦσαν καὶ ἄλλο, κι' ἤθελαν νὰ 'ποῦν ἀκόμη τόσα,
ἀλλὰ τοῦ Ρήνου τὸ κρασί τοὺς 'μπέρδεψε τῆ γλώσσα.

Souris.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

'Αν θελήσῃ νὰ μονομαχήσῃ ὁ Ἀραμπῆς μὲ τὸν Ἄγ-
γλον στρατηγὸν Ἀλισσων θὰ βρεθῇ πολὺ γλῆγορα δε-
μένος χεροπόδαρα μὲ ἄλυσσον

'Ἰδοὺ πῶς θ' ἀκούσῃ ὁ Ἀραμπῆς τὸ ὄνομα τοῦ στρα-
τηγοῦ Οὐελεσελεύ:

— Οὐά! σὲ λέει!

Ἐρώτησις:

Διατί νὰ ὀνομάζεται ὁ κ. Συντάκτης τῆς Στοᾶς Βαμ-
πας καὶ ὄχι Γαμπάς, ἀφ' οὗ τὸ διακρίνον αὐτὸν εἶναι αἱ
ὕψηλαί του γάμπαι;

Διὰ τοὺς μὴ πιστεύοντας, τὸ Δημαρχεῖον εἶναι ἐδῶ,
καὶ ὁ Διεκπεραιωτὴς τοῦ Πρωτοκόλλου ἐκεῖ, καὶ τὰ ἐγ-
γραφα τὰ ἐπίσημα καὶ τὰ συμβόλαια τὰ ἐπίσημα πα-
ρεκεί, τὰ ὅποια φέρουν ἐπιβεβλημένον τὸν τίτλον:

Πρὸς τὴν Α. Ἐξοχότητα

τὸν πρίγκιπα Σούτσον Δημάρχου Ἀθηναίων

Καὶ ἄλλο συμβόλαιον ὅπερ συνέταξεν ἐν Παρισίῳς ὁ
ὕδραυλικὸς κ. Τρίμης, ἐνῶ γράφεται:

Ἡ Α. Ε. ὁ πρίγκιψ Σούτσον, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ κ.
Τρίμη κτλ.

Καὶ εἰς τὸ ἐπ' ἐγκαινίῳ τοῦ Παρισίων Δημαρχεῖον
δοθὲν γεῦμα ὁ κ. Δήμαρχος παρουσίασε τὸ ὄνομά του
ἐντὸς τοῦ τίτλου πρίγκιπος, ἐν ἔτει 1882, ἕκτη ἡ
ἑβδόμη Γαλλικὴ Δημοκρατία, πρόεδρος Γρεβύ, ὑπουρ-
γετὸν ἀνευ ὀνόματος, κτλ. κτλ. ὅτε ὁ κ. Δήμαρχος μας
ἐνόμισεν ὅτι ἂν εἶδιδε μόνον τ' ὄνομά του χωρὶς τὸ πρίγ-
κιψ δὲν θὰ ἐγένετο δεκτὸς καὶ θᾶμενε νῆστις.

Ἠγέρθη λοιπὸν συζήτησις εἰς τὸ Δημοτικὸν Συμβού-
λιον Ἀθηναίων, πρωτοστατοῦντος τοῦ φανατικοῦ κ. Φι-
λήμονος, ἂν πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ἔγγραφα καὶ συμβό-
λαια ἔγκυρα τὰ ὅποια ὁ κ. Δήμαρχος ὑπέγραψεν ὑπὸ
ψευδὲς ὀνομα.

Ἐὰν ἠκυροῦντο, θὰ ἐζημιώνετο ὁ δῆμος.

Ἐὰν δὲν ἠκυροῦντο, θὰ ἐδέχετο καὶ τὸ Συμβούλιον
σιωπηρῶς τὸν κ. Σούτσον ὡς πρίγκιπα.

Καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἀφοῦ ἔχομεν τὸν Ἀθερινόπουλον
πρίγκιπα, διατί νὰ μὴν ἔχομεν τὸν Δήμαρχόν μας;

Συμβουλευόμεν μάλιστα τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον νὰ
δώσῃ ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας προσφύγων πα-
ρωδιᾶν τοῦ Ἀρχοντοχωριάτου τοῦ Μολιέρου καὶ ν' ἀνα-
γορεύσῃ τὸν κ. Σούτσον τὸ Μεγάλον Μαρδαρινὸν τῆς Ἀ-
θήνας.

Καὶ ἄλλο λογοπαίγνιον, ἕνεκα τῶν κυνικῶν καυμάτων,
αὐτὸ ἀράπικο:

— Εὐρετε τί θὰ ποτίσῃ τοὺς ἄραβας ὁ Σέιμουρ γιὰ
δροσιστικὸ; Τὸ ὄνομά του ὅπερ ἀραβιστί θὰ πῆ πικρὸ—
φαρμάκι (Σῖ-μοῦρ).

Ἐκεῖνοι οἵτινες θ' ἀναγνώσουν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐν
ταῖς δύο Ἐφημερίσι, παλαιᾷ καὶ νέῃ, περιγραφὴν τῆς
εὐεργετικῆς τῆς κ. Στεφανίνης, θ' ἀρχίσουν νὰ φοβῶν-
ται διὰ τὴν ὑπόληψιν τῆς Πάτης καὶ τῆς Νίλσον, διότι
βεβαίως θὰ πιστεύσουν ὅτι διὰ νὰ τελεσθῇ τόσον κακὸν
διὰ τὴν πρίμην τῶν Ὀλυμπίων, θ' ἀποτελῇ τὸ ὀλιγώ-
τερον μίαν καὶ ἡμίσειαν Πάτη. Ἄλλ' ἄς σπεύσουν νὰ
ἀναγνώσουν καὶ τὸ Μὴ Χάνεσαι, ἵνα μάθουν ὅτι οἱ στέ-
φανοι καὶ οἱ κῆποι καὶ αἱ σημαῖαι καὶ οἱ ἀδάμαντες καὶ
τὰ κρύσταλλα καὶ ὁ χρυσὸς καὶ αἱ δεσποινίδες καὶ αἱ
συγκινήσεις καὶ ὁ τίτλος τῆς καλλιτέχνιδος οὐδὲν εἶχον
κοινὸν μετὰ τῆς φωνῆς καὶ τῆς τέχνης τῆς κυρίας Στε-
φανίνης, ἀλλ' ἀπενεμήθησαν ὅλα εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν
πλουσίας κυρίας ἥτις τὰ αὐτὰ καὶ μείζονα— ἀρκεῖ νὰ
ἐξώδευε—ἠδύνατο νὰ κάμῃ καὶ διὰ τὸ κουκουρῖκο τοῦ
τενορικοῦ αἰκτοροῦ τοῦ ὀρνιθοστασίου τῆς.

Τὴν Κυριακὴν εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν ἦσαν οἱ μικροὶ
πωληταὶ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» πῶς νὰ φωνάζωσιν εἰς τὰς
ὁδοὺς τὸν Ἀραμπῆ τοῦ Σουρῆ. Ἄλλοι ἐφώναζον ἢ
κωμωδία τοῦ Ἀραμπῆ, ἄλλοι ἢ κωμωδία τοῦ Σουρῆ,
ἄλλοι ἢ κωμωδία τοῦ Ἀραμπῆ καὶ τοῦ Σουρῆ, ἠκούσα-
μεν δὲ καὶ τίνα φωνάζοντα μὲ τὴν ὀξετιάν του καὶ παι-
δικὴν φωνήν: Ἡ κωμωδία τοῦ Ἀραμπῆ πρὸς τὸν Σου-
ρῆν!